

Arrest

nr. 41 661 van 16 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. WANZEELE en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeens origine met vaste verblijfplaats in Tsjetsjenië. Uw broer was een strijder bij de rebellen van Doka Umarov. Hij werd in augustus 2005 opgepakt en beschuldigd van banditisme, terrorisme en wapenbezit. Gedurende anderhalf jaar werd hij vastgehouden.

Omdat men ook naar u op zoek was, verliet u Tsjetsjenië op 22 september 2005. U vroeg op 19 oktober 2005 asiel aan bij de Poolse autoriteiten. U werd op 7 augustus 2006 erkend als vluchteling in Polen, samen met uw gezin.

In januari 2007 werd uw broer vrijgesproken. In februari werd hij meegenomen en gemarteld om de namen van de andere groepsleden te weten te komen. Uw broer werd levend begraven. Een ex-groepslid van rebellengroep van uw broer, die was overgelopen naar de Kadyrovtsi, bracht u op de hoogte van de plaats waar hij werd ingegraven, met de bedoeling de andere groepsleden te lokken. Na de vrijlating van uw broer werd ook uw moeder regelmatig lastiggevalen.

Ondertussen werd u in mei 2007 in Polen bedreigd door Tsjetsjenen die zeiden dat er bloedwraak werd uitgesproken over uw familie omwille van een moord die uw broer zou gepleegd hebben op vier agenten.

U kocht een wagen in Polen en reed hiermee in juni 2007 naar Tsjetsjenië om hem te verkopen. U bleef een week in Tsjetsjenië en organiseerde een bijeenkomst van de ouderen van de familie in verband met de bloedwraak. Er zou een eed moeten afgelegd worden boven de Koran door de ouderen om te bevestigen dat de familie niets met de moord op de agenten te maken hadden. Vier en een halve maand later werd deze eed door de familieoudsten afgelegd.

In december 2007 keerde u met uw gezin vanuit Polen terug naar Tsjetsjenië. U meldde zich bij de MVD met uw paspoort en zei dat u zich in Rusland bevonden had, niet in het buitenland, en dat u verder met rust gelaten wilde worden omdat het uw broer was die men zocht. Men zei u dat u uw eigen leven kon gaan leiden.

Op 8 februari 2008 werd u door Tsjetsjeense politie opgepakt. U werd gedurende twee dagen vastgehouden. Eerst werd u vastgehouden bij de Rubop, daarna werd u overhandigd aan de ROVD van Oktiabrsky en ondervraagd over de verblijfplaats van uw broer Ruslan en uw neef Magdan Vakhaev. U werd vrijgelaten op voorwaarde dat u zou samenwerken met hen om uw neef en uw broer tot bij hen te brengen. Uw verklaring werd als bewijs met een videocamera gefilmd. Daarna werd u vrijgelaten. U kreeg een GSM mee van hen om hen op de hoogte te houden. In april en mei kwamen ze nog een keer of twee bij u thuis langs. Ze vroegen naar u en vertrokken terug. Later verbleef u gedurende een week bij een kennis in Ingoesjetie.

Op een dag, midden mei 2008, ging u op bezoek bij uw schoonbroer in Katayama. U overnachtte daar en de volgende ochtend werd u er opgepakt door medewerkers van de Rubop. Er werd u gevraagd waarom u niet op uw thuisadres verbleef en wat u daar deed in Katayama. Men vroeg u of u een zekere Yusup Beksultanov kende. U ontkende. Daarna werd u meegenomen door medewerkers van de ROVD van Oktiabrsky. Zij vroegen u waarom u nog niets had laten weten. Ze toonden u de DVD die ze voordien van uw verklaringen hadden opgenomen. U beloofde hen zeker op de hoogte te houden. Na een viertal uren werd u vrijgelaten.

U vertrok op 22 juni 2008 naar België, waar u op 30 juni 2008 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

U bent in het bezit van een Russisch paspoort."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er moet worden benadrukt dat u, uw echtgenote en uw kinderen op 7 augustus 2006 door Polen als vluchteling werd erkend, zoals blijkt uit jullie verklaringen en uit de documenten uit Polen die zich in het administratief dossier bevinden.

Tot bewijs van het tegendeel wordt u bijgevolg geacht te genieten van de bescherming van Polen ten aanzien van uw land van herkomst, Rusland.

Er dient opgemerkt te worden dat, indien u een nieuwe asielaanvraag in België heeft ingediend, u gehouden bent om te bewijzen dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden. Welnu, in casu, heeft u niet aangetoond dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden.

Wat betreft uw problemen in Polen, namelijk de bedreiging door enkele Tsjetsjenen die bloedwraak uitspraken tegen u omwille van de betrokkenheid van uw broer bij de moord op vier agenten, dient vastgesteld te worden uit uw verklaringen dat deze door u aangehaalde problemen niet beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient, wat de vervolging betreft die u in Polen zou ondervonden hebben, gewezen te worden op het feit dat u ter ondersteuning van dit probleem geen concrete bewijzen kon aanbrengen.

U hebt ook geen enkele moeite gedaan om uw problemen ergens aan te klagen of hiervoor bescherming te zoeken bij de Poolse autoriteiten (CGVS p.8). Toen u gevraagd werd waarom u dit niet gedaan had en waarom u denkt dat u inzake dit probleem niet op bescherming van de Poolse autoriteiten zou kunnen rekenen, antwoordde u dat het om bloedwraak ging en vroeg u zich af wat Polen hiermee te maken had (CGVS p.9).

Aangezien u het niet eens geprobeerd heeft, kan u ook niet aannemelijk maken dat u in dit verband niet kon of zou kunnen rekenen op bescherming door de Poolse autoriteiten.

Bovendien blijkt dat het probleem van de bloedwraak door de ouderen van uw familie volledig werd uitgeklaard en opgelost na een eedaflegging en dat de familieleden van de vermoorde agenten u verder

met rust zouden laten (CGVS p.5-6). Naast dit probleem zou u geen andere problemen meer ondervonden hebben in Polen (CGVS p.9).

Toen u gevraagd werd waarom u dan na uw problemen in Tsjetsjenië in 2008 niet bent teruggekeerd naar Polen, waar u de beschermende status van vluchteling genoot, antwoordde u dat u uw gezin daar niet kon onderhouden omdat u er geen of niet voldoende uitkering kreeg (CGVS p.9).

Dit is echter een probleem van socio-economische aard dat bezwaarlijk als afdoend verklaring kan beschouwd worden voor het feit dat u zich omtrent uw nieuwe problemen in Tsjetsjenië in 2008 niet opnieuw tot de Poolse autoriteiten zou kunnen gewend hebben.

Overigens, wat uw terugkeer naar Tsjetsjenië in 2007 betreft en de problemen die u daar nog zou ondervonden hebben in 2008, werden een aantal elementen vastgesteld binnen uw verklaringen die de geloofwaardigheid van deze terugkeer en de hieraan gerelateerde incidenten op ernstige wijze ondermijnen.

Eerst en vooral bent u er niet in geslaagd concrete bewijzen voor te leggen van uw terugkeer en van de problemen die u daar opnieuw ondervonden zou hebben.

In het document dat u ter staving neerlegde, met name een bewijs van woonst, wordt vermeld dat u tussen februari en augustus 2008 in Grozny zou verbleven hebben.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat het om een gesolliciteerd document gaat. U stelde immers dat men u tijdens het eerste interview in België had gevraagd om eender welk bewijs uit Tsjetsjenië op te sturen en dat u daarom naar uw moeder had gebeld. Zij zou dit document vervolgens hebben aangevraagd bij de instantie van het gemeenschapshuis (CGVS p.7). Het betreft bijgevolg een document dat opgesteld werd in juli 2008, op een moment dat u reeds in België was. U verklaarde bovendien dat uw moeder deze registratie ook tijdens uw afwezigheid steeds voor u bleef regelen (CGVS p.11), waardoor het niet als sluitend bewijs van uw verblijf kan beschouwd worden. Daarenboven stelde u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u op dit adres geregistreerd werd (CGVS p.11), maar dat u er niet meer effectief woonde na februari, wat al evenmin in overeenstemming is met de informatie die terug te vinden is op dit registratiebewijs.

Vervolgens werden wat uw reisweg vanuit Tsjetsjenië naar België betreft enkele discrepanties opgemerkt tussen uw eigen verklaringen en de verklaringen die uw echtgenote aflegde voor het Commissariaat-generaal.

Zo verklaarde u dat u de eerste drie dagen vanuit Ingoesjetië in de cabine van een vrachtwagen hebt doorgebracht, tot in Oekraïne. De daarop volgende afstand tussen Oekraïne en Nederland, gedurende ongeveer drie dagen, zou u in de laadruimte van de vrachtwagen hebben gezeten, zonder eruit te stappen (CGVS p.1 gehoor dd 20 maart 2009).

Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt echter dat jullie in totaal over heel de reis gezien maximum 6 uur in de laadruimte zouden hebben doorgebracht en dit bovendien nog verspreid over een drietal keer, dus telkens maximum 2 uur aan een stuk, om de controles te vermijden (CGVS Zaira p.5).

Toen uw echtgenote met uw verklaringen geconfronteerd werd, reageerde zij verwonderd en kon zij voor uw tegenstrijdige verklaringen geen uitleg geven (CGVS Zaira p.7).

Daarnaast blijkt uit uw opeenvolgende gehoren voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal dat u eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over de reden waarom u uw internationaal paspoort niet kon voorleggen bij uw asielaanvraag in België.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u namelijk dat u uw internationaal paspoort zou achtergelaten hebben in Tsjetsjenië en dat uw broer u zou gezegd hebben dit op deze manier te doen omdat men anders zou te weten komen dat u reeds in Polen asiel zou gevraagd hebben (DVZ dd 8/7/08 vraag 19). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u dat uw internationaal paspoort geconfisqueerd werd door de "Rubop" in maart 2008 op het moment dat u opnieuw problemen kreeg (CGVS p.9).

Toen u met uw eerdere verklaring geconfronteerd werd, zei u eerst dat u geen kans had gekregen bij DVZ om het uit te leggen, om vervolgens, nadat uw verklaringen van DVZ door de tolk van het Commissariaat-generaal vertaald werden tijdens het gehoor, toe te geven dat u dit inderdaad had verklaard bij DVZ omdat men het u zo had gezegd te doen (CGVS p.10).

Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Op basis van het geheel van bovenstaande elementen blijkt uit uw verklaringen dan ook niet dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging vastgesteld kan worden in de zin van de Conventie van Genève, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofd van uw echtgenote, Zaira Beksultanova (OV 6.277.833), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als

u, een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten vermogen bovenstaande conclusie niet te wijzigen.

De overlijdensakte van uw vader, uw Russisch paspoort en dat van uw echtgenote, de geboorteaktes van uw kinderen, de geboorteakte van uw dochter Khava en haar overlijdensattest en begrafenisbewijs, en uw rijbewijs bevatten persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan.

De verklaring van uw moeder bevat haar persoonlijke versie van uw problemen en die van uw broer Ruslan.

De artikels van het internet handelen over uw broer en uw neven.

De foto's van uw broer tonen verwondingen die hij zou opgelopen hebben tijdens arrestaties en het moment dat hij werd veroordeeld. Zij hebben betrekking op diens problemen in de Russische Federatie en niet op uw persoonlijke situatie.

Er dient tenslotte nog te worden opgemerkt dat de mogelijkheid bestaat een vraag om bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 14 januari 2010 een schending aan van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker stelt een gegronde vrees voor vervolging te hebben in zijn land van herkomst en voegt er aan toe dat de problemen in zijn land van herkomst *"zijn weerslag hebben op zijn verblijf als vluchteling in Polen"*.

Hij erkent dat van hem de status van vluchteling erkend is in Polen en geeft toe dat het probleem van de bloedwraak inderdaad opgelost is.

Hij herhaalt in Polen bedreigd te zijn door Tsjetsjenen en beweert dat hij lastig gevallen werd door een zekere P. S. die, volgens hem in contact staat met de mannen van Kadyrov.

Verzoeker verklaart geen bescherming te hebben gevraagd aan de autoriteiten in Polen wegens gebrek aan vertrouwen, mede door de manier waarop zijn dochter aldaar aan haar einde kwam en ook omdat het conflicten betreft *"waar de Poolse overheid op vandaag geen bescherming kan bieden"*.

Verzoeker begrijpt niet waarom zijn geloofwaardigheid aangetast is omdat hij tweemaal naar Tsjetsjenië is teruggekeerd. Hij verklaart geen concrete bewijzen te kunnen voorleggen van zijn terugkeer naar Tsjetsjenië gezien hij zijn treinticket niet bijgehouden heeft omdat hij er het nut niet van inzag.

Verzoeker geeft toe dat hij om het bewijs van woonst gevraagd heeft omdat hij *"op geen enkele andere manier kan aantonen dat hij daar effectief was"* en bekent daar niet effectief te hebben verbleven omdat hij en zijn gezin in een groter appartement konden wonen en die woonplaatswijziging nooit officieel hebben doorgegeven, mede omdat hij *"zo anoniem mogelijk wilde leven"*.

De tegenstrijdige verklaringen die hij en zijn vrouw hebben afgelegd over hun reisweg van Tsjetsjenië naar België, wijt hij aan de gebrekkige kennis van het Russisch van zijn vrouw. Hij legt uit dat de tolk enkel Russisch en geen Tsjetsjeens sprak waardoor zijn vrouw, aldus verzoeker, *"de nuances"* niet begreep. Indien er een Tsjetsjeense tolk was geweest, stelt hij, zou zij zijn relaas dat ze drie dagen in de laadruimte van een vrachtwagen hadden gezeten, zeker bevestigd hebben.

Verzoeker voert ook aan dat *"de asielpcedures in Polen te wensen overlaten"* en *"de kwaliteit van het opvangbeleid absoluut niet goed is"* en verwijst in dit verband naar een nieuwsbericht van 30 januari 2008 op www.mo.be getiteld *"Pingpong met asielzoekers"* en naar een artikel van 23 maart 2005 gevonden op www.bartstaes.be.

Hij merkt voorts op dat wat hem betreft in België de Dublin-procedure niet tot het einde werd gevoerd.

Hij meent dat hij hierover te weinig inlichtingen kreeg en wijst op de informatieplicht voorzien in artikel 3, §4 van de Dublinverordening en op een humanitaire clausule in voormelde verordening die de lidstaten toelaat om humanitaire redenen een asielaanvraag te behandelen. Hij vervolgt *"moet er hier dan ook*

niet uit afgeleid worden dat als die humanitaire redenen bewezen zijn, er verder moet worden gekeken dan de gemakkelijksoplossing om verzoeker terug te sturen naar Polen”.

Gelet op wat voorafgaat vraagt verzoeker om van hem de vluchtelingenstatus te erkennen.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad merkt vooreerst op dat internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 slechts toegekend wordt bij gebrek aan nationale bescherming (zie hiertoe o.a. BODART, S., *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 223-224, 268-269).

Een persoon waarvan de status van vluchteling werd erkend in een derde land, en die derhalve de internationale bescherming geniet van deze Staat, valt dan ook buiten het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, tenzij hij aantoont dat de internationale bescherming van het derde land heeft opgehouden te bestaan.

Verzoeker kan echter niet aantonen dat de bescherming die hem door Polen werd verleend, heeft opgehouden.

Zijn verklaring dat hij geen vertrouwen heeft in de Poolse autoriteiten, is geen afdoende motivering om het gebrek aan bescherming aan te tonen. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift melding maakt van problemen met S. P. die in Polen als vluchteling erkend zou zijn, en ook problemen aldaar vermeldt met een arts naar aanleiding van de dood van zijn dochtertje.

Het blijkt niet dat verzoeker deze problemen heeft vermeld tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn twee verhoren op het Commissariaat-generaal.

De afwezigheid van vermelding van deze voorvallen die hij pas ten berde brengt in beroep, leidt ertoe het bestaan ervan als ongeloofwaardig aan te nemen. Van een asielzoeker die -in Polen- beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag van bij de aanvang van de behandeling ervan, zo volledig en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Op de asielzoeker rust inderdaad de verplichting om de waarheid te vertellen en zijn volle medewerking te verlenen bij het opgeven van de feiten.

Aangaande het feit dat verzoeker geen bewijzen voorlegt van zijn terugkeer naar Tsjetsjenië in 2007 en van de problemen die hij daar in 2008 zou hebben ondervonden, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift een enkele bewering uit voor het niet voorleggen van de treinkaarten.

Wat betreft het bewijs van de woonst, merkt de Raad op dat verzoeker het gesolliciteerd karakter ervan toegeeft en verklaart dat hij *“op geen enkele andere manier kan aantonen dat hij daar effectief was”*. Dat hij daar eigenlijk niet effectief verbleven heeft omdat hij en zijn gezin in een groter appartement konden

wonen en nooit officieel die wijziging hebben doorgegeven, mede omdat hij “zo anoniem mogelijk wilde leven”, is een blote bewering.

De Raad schaart zich achter de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing die terecht stelt dat *“In het document dat u ter staving neerlegde, met name een bewijs van woonst, wordt vermeld dat u tussen februari en augustus 2008 in Grozny zou verbleven hebben.*

Uit uw verklaringen blijkt echter dat het om een gesolliciteerd document gaat. U stelde immers dat men u tijdens het eerste interview in België had gevraagd om eender welk bewijs uit Tsjetsjenië op te sturen en dat u daarom naar uw moeder had gebeld. Zij zou dit document vervolgens hebben aangevraagd bij de instantie van het gemeenschapshuis (CGVS p.7).

Het betreft bijgevolg een document dat opgesteld werd in juli 2008, op een moment dat u reeds in België was. U verklaarde bovendien dat uw moeder deze registratie ook tijdens uw afwezigheid steeds voor u bleef regelen (CGVS p.11), waardoor het niet als sluitend bewijs van uw verblijf kan beschouwd worden. Daarenboven stelde u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u op dit adres geregistreerd werd (CGVS p.11), maar dat u er niet meer effectief woonde na februari, wat al evenmin in overeenstemming is met de informatie die terug te vinden is op dit registratiebewijs.”

Aangaande de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn vrouw omtrent hun reisweg van Tsjetsjenië naar België, leest de Raad in het verhoorverslag van 20 maart 2009 van verzoekers echtgenote dat haar uitdrukkelijk gevraagd werd of zij de tolk begreep en dat haar uitgelegd werd dat zij eventuele problemen -betreffende de tolk of andere- diende te melden; zij heeft geen enkele opmerking gemaakt. De Raad hecht bijgevolg geen geloof aan verzoekers bewering dat het Russisch van zijn vrouw gebrekkig is.

De Raad leest bovendien in voormeld verhoorverslag (p. 5) dat de vraag omtrent de plaats in het voertuig duidelijk gesteld werd, vrij van “nuances”: *“Dus als ik u goed begrijp, hebt u een keer of drie gedurende telkens twee uur maximum in de laadruimte gezeten gedurende heel de reis, dus dat wil zeggen maximum 6 uur in totaal in de laadruimte?”*, waarop verzoekers echtgenote antwoordt: *“In totaal hebben we ongeveer 6 uur in de laadruimte gezeten”*. Gegeven dit antwoord is de bevestiging van het afwijkend antwoord van haar man, ongeloofwaardig.

Wat de in de bestreden beslissing weerhouden tegenstrijdige verklaringen aangaande het internationaal paspoort van verzoeker betreft, stelt de Raad vast dat dit punt in het verzoekschrift niet weerlegd wordt. De Raad verwijst bijgevolg naar de motivering in de bestreden beslissing en schaart zich hierachter: *“Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u namelijk dat u uw internationaal paspoort zou achtergelaten hebben in Tsjetsjenië en dat uw broer u zou gezegd hebben dit op deze manier te doen omdat men anders zou te weten komen dat u reeds in Polen asiel zou gevraagd hebben (DVZ dd 8/7/08 vraag 19). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u dat uw internationaal paspoort geconfiscieerd werd door de “Rubop” in maart 2008 op het moment dat u opnieuw problemen kreeg (CGVS p.9). Toen u met uw eerdere verklaring geconfronteerd werd, zei u eerst dat u geen kans had gekregen bij DVZ om het uit te leggen, om vervolgens, nadat uw verklaringen van DVZ door de tolk van het Commissariaat-generaal vertaald werden tijdens het gehoor, toe te geven dat u dit inderdaad had verklaard bij DVZ omdat men het u zo had gezegd te doen (CGVS p.10). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.”*

Aangaande verzoekers opmerking dat de asielpcedure en het opvangbeleid in Polen te wensen overlaten, benadrukt de Raad dat de asielpcedure in Polen leidde tot een erkenning van zijn vluchtelingenstatus. Zijn kritiek op het opvangbeleid betreft problemen van socio-economische aard die geen uitstaans hebben met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat deze socio-economische problemen geen afdoende verklaring vormen voor het feit dat verzoeker zich voor zijn beweerde problemen in Tsjetsjenië in 2008, niet opnieuw tot de Poolse autoriteiten zou hebben kunnen wenden.

Wat betreft verzoekers bewering dat hij geen kennis heeft gekregen, noch is ingelicht over de procedure van de EG-Verordening nr. 343/2003, de “Dublinverordening”, wijst de Raad erop dat alle documenten in verband met een mogelijke overname door Polen in het kader van de Dublin-II verordening, zich in het administratief dossier bevinden dat verzoeker kon inkijken.

In strijd met wat verzoeker voorhoudt, is er geen sprake van een terugname van hem en zijn vrouw door Polen in de zin van artikel 16, §1, c. van de EG-Verordening nr. 343/2003. Voormeld artikel dat stelt: *“de lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is*

verplicht een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen”, is inderdaad niet van toepassing op erkende vluchtelingen (in Polen), i.c. verzoeker.

Aangaande de humanitaire clausule zoals bepaald in artikel 15 van voormelde verordening, wijst de Raad erop dat ten eerste deze slechts een faculteit betreft, geen verplichting; inderdaad *“Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.”* Daarenboven is er i.c. geen sprake van een behandeling van de asielaanvraag om humanitaire redenen.

De Commissaris-generaal heeft op 16 december 2009 terecht besloten dat *“Er dient opgemerkt te worden dat, indien u een nieuwe asielaanvraag in België heeft ingediend, u gehouden bent om te bewijzen dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden. Welnu, in casu, heeft u niet aangetoond dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden.”*

Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. Derhalve kan de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, niet worden toegekend.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE